

NAGYMAMA TÁSKÁJA. (Lásd a 363. lapon.)

XXXIII. kötet, 23. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. december 4-én.

A TŰRELEM PRÓBÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

TÖMZSIKE nem tudta hamarjában, mit tegyen, hát beleharapott a szilvába; az jó is volt nagyon. De bármennyire el akarta is Vili magyarázni a dolgot, mégis csak nem volt az jól sehogysem. A kis lány akárhogy iparkodott is nem gondolni vele, mégis csak mindig újra erre gondolt. Mert hát ez már csakugyan nagyon sok volt a furcsából. Egyszer azt mondják, hogy félholtra vert valami kis babát, aztán meg, hogy kilopta a pénzt apa zsebéből, meg hogy a nagymamát agyon gyötörte, most meg, hogy a szomszéd kertbe járt lopni. És ha ellenmondott, ha nem hagyta magán száradni az ilyen csufságot, akkor még rosszabb volt, akkor fenyegettek, akkor megharagudtak és mindenből az látszott, hogy egy szavát sem hiszik. A bácsi mindjárt nagy mérgesen dörzsölgette a pápaszemét és rámordult, hogy hallgasson; Kata asszony fenyegetőleg intett kezével, hogy itt nem szabad efféle hiábavalóságokat beszélni; Zsiga valami olyan furcsa képet csinált, mint aki azt gondolja, hogy már bizony itt a szóbeszéd nem használ, és még a jó Vili is inkább sajnálkozva nézett rá s csak arra törekedett, hogy mihelyt csak lehet, másra fordítsa a beszédet, valami tréfával elüsse a dolgot.

De hát ennek már a fele sem volt tréfa. Tömzsike, mikor ez már vagy két-három hétig folyt így, egészen megzavarodott és szinte azt kezdte hinni, hogy öt

talán kicserélte valami gonosz tündér. igaz, hogy a régi feje, régi keze-lába meg, de hát mégis mindenki egészen manak nézi, mint azelőtt. Hiszen otthon mindenki szerette, dicsérte, példakép mutatták más gyermekeknek s ő nem bízott el, mert azt akarta, hogy azontul is szeressék; mindenben követte a kedves jó mama tanácsát, intését s nem is bánta meg soha; de hát itt még csak nem is említheti a mamát, sem azt, hogy otthon mikép volt. Mindjárt megharagusznak, elhallgattatják. El is szokott már egészen attól, hogy említse szüleit.

De magában annál többet gondolt rájuk, kivált mikor volt egy kis ideje és egymaga sétált ki a kertbe. Gondosan elkerülte a gyümölcsös fákat, nehogy a vén kertész féltse tőle a gyümölcsseit.

— Majd fog mamácska csodálkozni... talán nevetni is fog azon, hogy engem itt tolvajnak hisznek... mikor otthon szabadon jártam pohárszékre, kamarába, soha eszembe sem jutott torkoskodni... kaptam úgy is eleget. No, de majd megbánják, ha egyszer itt lesz a mamácskám és elmondja, hogy az mind nem igaz, amit rám fognak... minden úgy van, a mint én mondom.

Nem álmodta Tömzsike azt, hogy ide ugyan hiába várja szüleit, azoknak soha még csak eszökbe sem juthat, hogy ide jőjjenek. A kis leány pontosan kiszámította, mikor kell megjönniök s ez teljesen megvigasztalta.

— Még messze van... de majd csak elmulik az idő. Addig iparkodni fogok, hogy víg és boldog legyek, mint mamácska kívánta... pedig igazán nehéz!

Ott a kerítésen túl valaki, úgy látszik átén nem valami nagyon vigan volt, mert sírás hallatszott, szakasztott olyan, mint a minap azé a kis fiué, a kit Tömzsike a kis vad embernek nevezett el. S hogy a hátsó kis ajtón kilépett, csakugyan azt a kis fiút pillantotta ott meg, a ki megint úgy mérgeskedett, toporzékolt, mint a minap.

— No, mi baj már megint? kérde Tömzsike. Megint elvesztettél valamit?

— Nem vesztettem ... a dőz lovasz toczijhoz atajtot menni.

— Ahá! Már értem! A vasuti állomáshoz akarsz eljutni. Talán a mamád jön?

— Nem a mamám ... az én tisz lányom jön.

— No az ugyan kicsike lehet, szól Tömzsike nevetve. De ha csak az a bajod, akkor segíthetünk. Most ráérek, elkísérek a pályaházig. Jó darab ugyan, de ha bírod, nem bánom, menjünk. Add a kezed.

A fiucska készséggel engedelmeskedett és türelmetlenül, szinte futva ment. El is jutottak a vasuti állomásra, hol minden csendes volt, csak egy ór járt ott az épület előtt. A kis fiu rögtön hozzá szaladt, kabátjába kapaszkodott és parancsoló hangon kérde:

— Hol van az én tisz lányom? Add ide!

Az ór nagyot nevetett.

— A maga kis leánya, ifiuracsám? Az bizony itt aligha van, nem láttam olyan jószágot.

— De iden! Én a tisz lányomat atalom! A tisz Telczit!

— Jaj fiacsám, nem érek most rá játéokra. Ahon gyün egy tehervonat ni, dolgom van.

— Ott jön, ott jön az én tisz lányom! ujjongott a kis fiu.

Szaladt a vasuti vonat felé, azaz csak szaladt volna; de Tömzsike, bár maga is még csak kis leány volt, annyit már tudott, hogy nem szabad közel menni a kocsikhoz, tehát erősen megfogta a kis fiút és nem eresztette. És mihamar ez maga sem akart többé menni, mert látta, hogy a kocsikon nem emberek vannak, hanem mindenféle szarvasmarha bög onnan. Nem is állt a vonat sokáig, hanem nagyot fütytyentve, odább robogott. A kis fiu pedig sirva fakadt.

Tömzsike vigasztalta:

— Sebaj no, majd megjön máskor a kit vársz, most menjünk haza.

Ebbe a kis fiu bele nyugodott. Megin dultak s fele uton az jutott eszébe a kis leánynak, hogy nem tudja, hová vezette a kis vad-embert. De ettől az aggodalomtól mihamar megmenekült, mert amint egy keresztuthoz értek, a fiucska jobbra fordult és gyors léptekkel ment egy szép kis kastély felé. A kapuból egy tisztas öreg dada sietett eléje és félig örvendő, félig simogatva mondá:

— Ejnye rossz fiucsájája, hát már megint megszökött! No várjon, majd kikap! Köszönöm, jó leánykám, hogy hazahozta. Rettentően nyughatatlan kis jószág, alig bírunk vele.

Ezt Tömzsike könnyen elhihette és otthon nevetve beszélte el, milyen furcsa kis fiucskával volt dolga.

— Elég hiba, hogy elbolyongott velem, mikor semmi köze hozzá, szolt Kata aszszony szigoruan. Az kellene még csak, hogy így elbolyongjon órákig a háztól. Egyszer csak azt vesszük észre, hogy haza sem jön többé.

Már ez olyan fura gondolat volt, hogy Tömzsike akaratlanul is nagyot nevetett.

— Hát hová mehetnék?

— Ismerjük az ilyen jóféléket. De majd nem fog elkalandozni, ha egyszer bent lesz a nevelő-intézetben.

— Hol leszek? Nevelő intézetben?

— Igen is, még pedig mentül előbb, annál jobb.

Tömzsike nagyot bámult, a fiuknak pedig nem tetszett ez a dolog. Nekik kedves játszótársuk volt Tömzsike.

— Oh, az csak olyan ijesztgetés, mondá Vili. Majd megkérdem én a bácsitól.

— Nem is a bácsitól függ az, szolt Tömzsike bátran. Azt már csak a mamám határozhatja el, ő pedig nem mondott soha effélet.

— Egy szót se! pattant fel Kata aszszony. Itt az történik, amit a bácsi parancsol.

Ez már mégis veszedelmes dolog. Tömzsikének nagy kedve lett volna sirva fakadni. Hiszen neki a mamája éppen teljes vakációt ígért, és most be akarják dugni valami nevelő-intézetbe: bizonyosan valami kemény, szigoru felügyelet alá, mert hiszen mindig úgy beszélnek hozzá, mint akit nagyon rosznak gondolnak.

— Nem lehet az, gondolá végre Tömzsike. Majd eljön a mama és akkor jó lesz minden. De az bizonyos, hogy

ilyen szomorú születés-napom még soha sem volt.

Mert éppen másnap volt a születésnapja. Megtudták ezt a fiúk is, de már későn arra, hogy valami kedves meglepetésről gondoskodjanak. Mindent felkutatnak a szobájokban, de biz ott semmi olyat sem találtak, ami leánynak való lett volna. Csupán egy hosszú kötelet kaparaszttak elő.

— Ahá, ez volt tavaly a hinta kötél, szolt Vili. És most jó lesz, ha egyéb nincs. Csinálunk Tömzsikének hintát. Tudom, szeretni fogja.

Éppen ekkor lépett be a kis leány s Vili el akarta rejteni a kötelet s hirtelen eldobta. A kötél nagy erővel oda csapódott egy ócska nagy szekrényhez, mely a szoba hátsó sarkában állt. És a kötél bizonyosan valami titkos rugót nyomott meg, mert hirtelen egy vékonyka kis fiók pattant ki a szekrényből.

— Nini, mi az? szolt bámulva Zsiga.

Oda szaladtak, de akkor bámultak még csak igazán. A kis fiókban egy pompás gyöngysor és egy kis kép feküdt. A kép olyan különös volt, hogy hamarjában nem tudtak megegyezni, férfit ábrázol-e vagy asszonyt. Mert az arcza olyan volt mint a férfié, de hátul hosszú konty nyult le a fejről. Egy ideig vitatkoztak e fölött, de nem tudták eldönteni, valamint azt sem, valjon a bácsi tudta-e, hogy ezek a tárgyak itt vannak? Aligha tudja, mert különben nem hagyná itt a gyerekek szobájában.

Sokáig azonban nem törhették ezen a fejöket, mert csöngetyűszó hallatszott, ebédelni kellett menni.

— Majd elmondjuk a bácsinak, szölt
ii. Most bezárjuk a fiókot, csak nézzük
leg jól, hol kell kinyitni, hogy rátaláljunk.

Megnézték jól, aztán vigan távoztak.

Az öreg bácsi nem ült ily vigan ott
az asztalnál. Nagy gondot adott neki ez a
kis leány.

— Végre is legokosabb lesz, ha
beadom a nevelő-intézetbe, gondolá. Itt
ugy sem lehet sokáig. Kata asszony igen
jó gazdasszony, de nem nevelő és kivált
ilyen vásott rossz gyermekkel nem boldo-
gulhat. Elég, ha a két fiu itt van a házam-
nál . . . persze hogy elég. Ámbár jó fiuk,

REST PARIPA. (Lásd a 366. lapon.)

nincs panaszom ellenök. Hanem szinte
sajnálom, hogy ezeket is magamhoz fogad-
tam . . . most már minden rokonom azt
hiszi, hogy mert nekem magamnak nincs
gyermekem, hát valamennyi gyermeköket
ide vehetem . . . Aztán még Isten neki . . .

de hogy épen ilyen vásott leányt küldtek
ide a nyakamra, a kivel senki sem bir
még Budapesten sem . . . Pedig olyan csi-
nos, kedves leányka . . . az ember el sem
hinné eleinte, hogy csakugyan olyan go-
nosz, hazug teremtés . . . és mégis ugy

van, meggyőződtem. Nincs más hátra, beadam az intézetbe.

Ilyen gondolatok jártak a fejében, mikor a három gyermek belépett, mind nagyon izgatottan a nagy lelet miatt. Mind a hárman egyszerre kezdték elbeszélni, mit találtak az ócska szekrény fiókjában, de oly zavarosan, hogy a komoly, mogorva bácsi meg nem állhatta a nevetést, mert egy csöppet sem értette a sok össze-vissza való beszédet. Tréfásan mondá:

— Igen, jól van, már értem... Van azon egy hosszú varkocs, azon van egy gyöngysor, a melynek olyan az orra, mint egy öreg férfié.

Ezen meg a gyermekek nevettek, legjobban pedig Tömzsike, ki nagyon szeretete a tréfát. A bácsi szinte csodálkozott a leányka ártatlan jó kedvében, mert tapasztalt öreg ember létére jól tudta, hogy a ki gonosz szívű, az nem tud igazán vidám lenni. De most nem gondolkozhatott ezen, mert Vili újra kezdte a magyarázgatást és ekkor a bácsi is figyelmesebb lett, sőt egyszerre nagyon örülni látszott.

— De hát igaz az, amit beszéltek? kérdé.

— Hogyne! Mind a hárman láttuk.

— Ez nagyon derék... Azt a gyöngysort és képet sokat kerestem, de nem tudtam rátalálni; azt hittem, elveszett. Az a gyöngysor a nagyanyámé volt, a kép pedig a nagyatyám képe... akkoriban olyan divat volt. Ez nagyon érdekes családi emlék mindnyájunknak... nektek is, mert a ti dédapátoké és dédanyátoké volt az.

Ebéd után rögtön mentek az ócska szekrényhez. De ekkor kellemetlen csaló-

dás várt rájuk. Hiába keresgéltek rugót, mely azt a titkos fiókot kipattan. Olyan mesterségesen volt az megcsinálva, hogy semmiképp sem találhattak rá. Sokáig próbálgatták, de mind hiába s a bácsi végre így szólt:

— Most már nem érek rá tovább, vár egy betegem. Majd máskor ismét próbáljuk.

Kiment és már kocsira készült ülni, mikor Vilinek eszébe jutott, hogy ő még mondani akart valamit a bácsinak. Kiszaladt és bátran megállítá a bácsit.

— Kedves bácsikám... mondani akarnék valamit... Tömzsikéről...

Erre a bácsi mindjárt kedvetlenebb lett.

— No, mi az?

— Hát... hát csak az, hogy bácsikám talán nem is tudja... holnap van Tömzsikének a születése napja.

Az öreg ur arcza szelidebb lett. Sőt mintha mosolygott volna is.

— Vagy úgy! A születése napja van? Szegény gyermek! No... és te persze arra gondoltál, hogy valamivel meg meg kellene lepni.

— Igen is, bácsikám.

— És mit gondoltatok ki?

— Már nincs időnk, hogy valami különösebb dolgot csináljunk... de ha bácsikám megengedné, a kertben hintát csinálnánk neki.

— És lesz neki abban öröme?

— Oh, Tömzsike akármilyen csekélységnek is tud örülni.

Vili nem is gyanította, hogy ezzel a pár szóval milyen nagy dicséretet mondott a kis leányra. A bácsi is szinte meghök-

nt. Furesa az, hogy ezek a fiuk annyira retől azt a leánykát. No, ki tudja, hátha jó is lehet belőle.

— Szegény gyermek! dörmögé az öreg. Talán nem is egészen romlott... talán nem is egészen maga az oka. Megpróbálom jósággal és szelidséggel... a születésnapja éppen jó alkalom erre. Legyen boldog, vidám születésnapja.

És csakugyan boldog, vidám nap lett volna az, ha közbe nem jön az a rettenetes kis vadember, az a furesa kis fiucska... De ez csak délután volt, délutánig pedig hosszú a nap, addig csakugyan nagyon szépen ment minden.

Legelőször is, a mint Tömzsike az ebédlőbe lépett s a bácsinak jó reggelt kívánt, a bácsi magához intette:

— Ma van a születésed napja, kedves leányom? Kivánom, hogy sok boldog születésnapod érj meg. És ha meg leszek veled elégedve, szeretni foglak.

S gyöngéden megsókolta a leánykát. Tömzsike szinte elámult. Ime, hát mégsem olyan borzasztó ez a bácsi, tud jó és nyájas is lenni. Tömzsikének pedig csak egy piczike nyájasságot kellett látnia, már boldog volt. Nyakába ugrott a bácsinak, össze ölelte és csókolta, sirt is, nevetett is örömeiben. Hát még mikor látta, hogy az ő tiszteletére külön pompás reggelit hoznak az asztalra: csokoládét, gyümölcsöt, süteményt! Igazi ünnepi lakoma volt. A végeztével pedig a bácsi így szólt:

— Most mulassatok szépen, nekem betegeimhez kell mennem és még a városba is be kell kocszinom; meglehet, hogy csak délután jövök haza. És talán fog valaki örülni is annak, amit hozok.

Már arra nem kellett sok biztatás hogy a gyerekek jól mulassanak. Alig hogy a bácsi eltávozott, ők is kisiettek: legelőször is a kertbe, hol a fiuk megmutatták Tömzsikének a hintát, melyet az ő tiszteletére készítettek. Volt nagy hintázás, hogy szinte bele szédültek, aztán futkostak, nyargaltak a csacsin s mikor már mindenbe belefáradtak, szobájokba tértek pihenni és az öreg Miskával játszani. A vén holló szinte neheztelt, hogy egész nap nem foglalkoztak vele s boszút is állott azzal, hogy Vilinek a kezéből egy fényes krajczárt, mellyel ingerelte, hirtelen kikapott, aztán kiröpült a nyitott ablakon.

— Ejnye te gonosz! No megállj! Most meglesünk, hova hordod a lopott kincseidet.

És hogy nagyot ne kelljen kerülni: a nyitott ablakon, mely szerencsére nem volt magasan, kiugráltak. De mire kiértek és szétnéztek, már nem látták a fufangos madarat. Hanem láttak más valakit — egy kis fiucskát. Tömzsike mindjárt rá ismert arra a furesa kis fiura, a ki multkor minden áron a vasúthoz akart jutni.

— No's, megint a gőzkocsihoz indultál? kérdé nevetve.

— Nem, felelé a fiu határozottan.

— Hát hová?

— Czat ide.

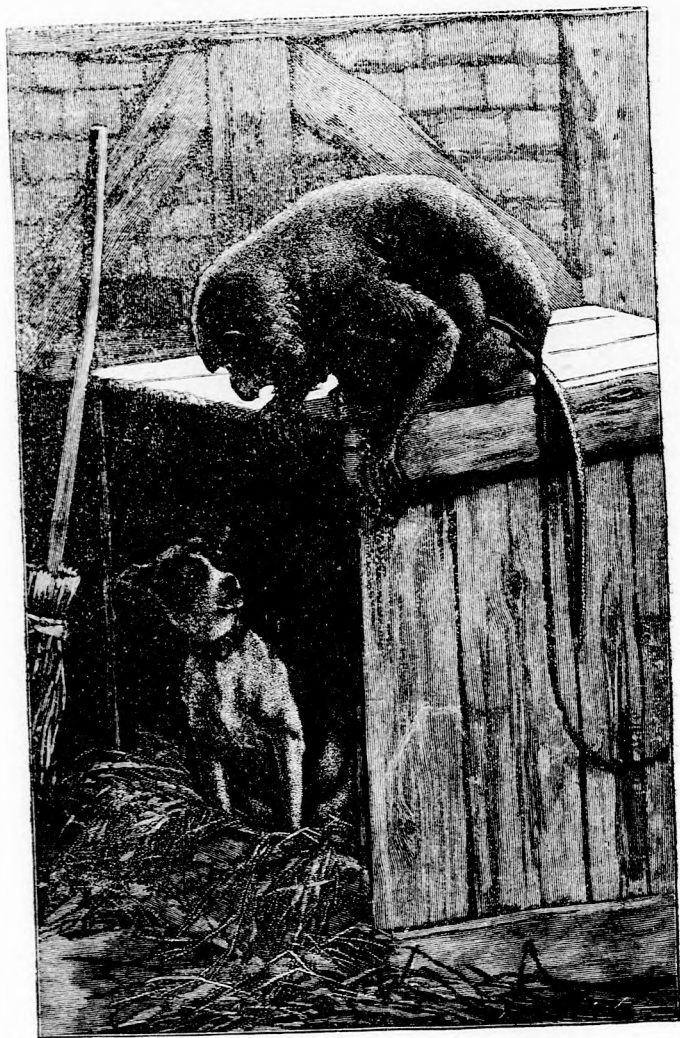
— Csak ide? Nagyon szép, örvendünk a szerencsének, szólt Vili. És ki vagy, mi a neved?

— Dinite.

— No's, hát isten hozott Dinike; nagyon szép, hogy eljöttél nekem gratulálni, szólt Tömzsike vidáman. Mindjárt ozsonnálunk, jut neked is.

Az özsonna említése láthatólag tetszett Dinikének. Viliék is megfélekedtek

a tolvaj hollóról s megindultak a kis nival befelé. Tetszett nekik a kedves ki

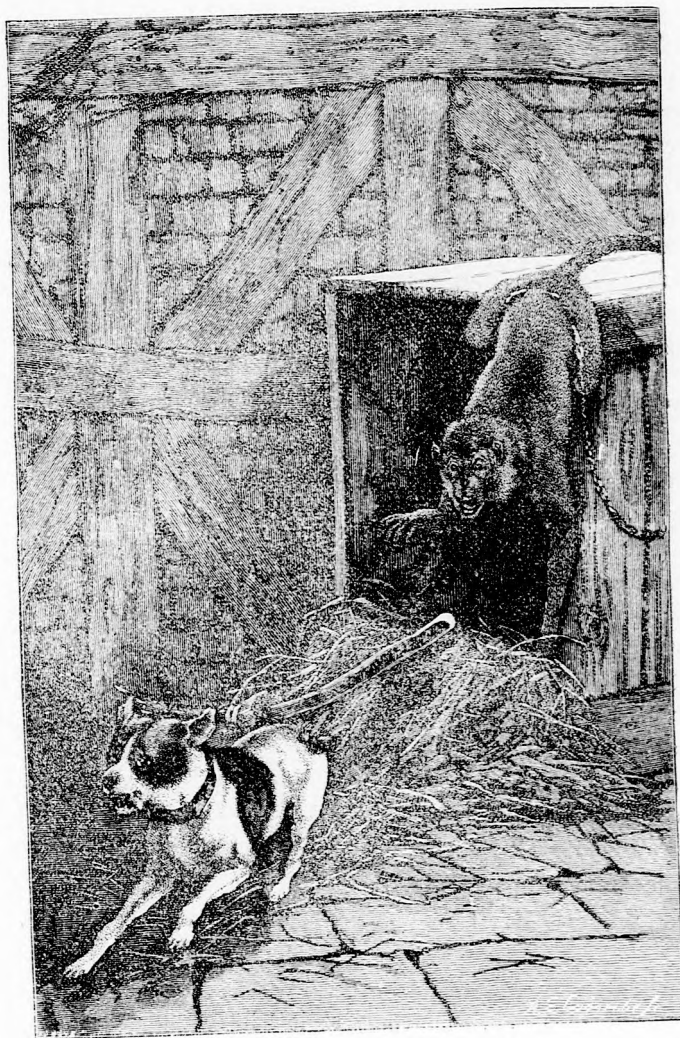
... FENYEGETTÉK EGYMÁST. (Lásd a 365. lapon.)

de úgy tapasztalták, hogy Dinike éppen nem torkos gyermek, sőt igen szerény és illedelmes. Látszott, hogy jó nevelésben részesül.

Tömzsike kínálta ezukros süteménnyel, mulattak rajta és csupa tréfából is keresték a kedvét. Az özsonnánál kínálhatták:

— Kettőt végy, Dinike. Mindegyiknek két darab jut.

A kis fiu egyet vett ki.
— Mondom, kettőt vehetsz.

... IJEDTEN MENEKÜLT. (Lásd a 365. lapon.)

— Mál van tettő.
— Dehogyan van. Hiszen csak egyet vettél.

Hanem egy kis magyarázat után kitűnt, hogy mégis Dinikének van igaza. Mert már előbb Zsiga adott neki egyet

s ezt Tömzsike nem látta; ha tehát két darab jut egyre-egyre, most már csak egyet kaphat

— Oh, milyen kedves becsületes fiucska! szolt Tömzsike.

Még alig készültek el az ozsonnával, mikor haza érkezett a bácsi és benyitott.

Nem üres kézzel jött. Nagy csomag volt a hóna alatt, letette az asztalra és nyájasan szolt Tömzsikéhez.

— Bontsd fel. A tied.

A kis leány fülig vörös lett örömben. Sejtette, hogy abban a csomagban ajándék van az ő számára, — születésnap ajándék.

Nem is csalódott. A csomagban szép nagy bábu volt, meg egész kis kávészék készlet piczike kannákkal, csészékkel, aztán egy szép képes könyv és még több apróság. Tömzsike tapsolt örömben, aztán a bácsihoz szaladt és nyakába kapaszkodott.

— Kedves jó bácsikám! Nagyon szépen köszönöm! Oh milyen jó a bácsika!

— Szeretném ha mindig jó lehetnék hozzád, kedves leányom, tehát iparkodjál, hogy érdemes légy szeretetemre.

— Oh, mindent megteszek, amit a bácsi kíván. Olyan boldog vagyok!

S a kis leány szeméből olyan őszinte szeretet, hála és öröm sugárzott, hogy az öreg ur csodálkozva nézett rá s magában ilyenformát gondolt:

— Nagyon különös ... nagyon különös ... az ember megesküdnék, hogy ez a legkedvesebb, legártatlanabb gyermek, a ki soha semmi rosszra sem képes.

Nem gondolkozhatott sokáig, mert a kis Dinike nagy nyargalást vitt véghez,

hogy az öreg Miskát elfogja, a holló pedig nem hagyta magát.

— Nini, hát ez a kis szeleburdi hogy kerül ide? kérdé a bácsi. Bizonyosan ismét megszökött hazulról, mert ez a szokása. Jöjj csak ide barátocskám. Ismersz-e?

A kis fiu rettentően haragos képpel nézett az öreg urra.

— Rossz bácsi. ...! mondá végre.

— Ahá, tehát emlékszel még. Keserű orvosságot kaptál, mikor utoljára a kezem alá kerültél. Ugy látom, azóta jobban is viselted magad, nem torkoskodtál, mert már rég nem volt nálatok orvosra szükség. No, annál jobb, ne is legyen.

A bácsi még egy kis ideig beszélgetett aztán távozott, gondolván, hogy a gyermekek jobban elmulatnak maguk, ami igaz is volt, mert tőle mindnyájan félték egy kicsit.

Folyt is a multság vigan, mikor egyszerre váratlan módon szakadt félbe. A kis Dinike újra az öreg Miskát kergette, ez pedig az ócska szekrény alá bujt. Dinike, hogy kikergesse, a szekrényt döntögette, de hirtelen abba hagyta és ijedten ugrott el. Mert a szekrényből egy fiók megmozdult és kiugrott.

— A fiók! A fiók! kiálták Vili és Zsiga. Tömzsike az asztalnál a bábujaival foglalkozott s oda sem figyelt.

— Dinike, bele ne nyulj a fiókba, szolt Vili. Mindjárt jelentem a bácsinak, hogy kiugrott a fiók, meg van a gyöngysor, meg van a kép!

— De én hamarabb ott leszek, szolt Zsiga nevetve és eliramodott.

A két fiu versenyt futott, hogy ki ér

bb a bácsihoz. Egy két percz mulva
szatértek a bácsival és siettek a fiókhoz,
De amint bele néztek, a fiók — üres
volt.

— Hol a gyöngysor? Hol a kép?
kérdé a bácsi.

Vili és Zsiga meglepetve néztek össze.

— Talán Dinike vette ki... Dinike,
hova tetted, amit innen a fiókból kivettél?

A kis fiu nagyot bámult.

— Dinite nem vett el szemmit...

Dinite jó fiu... nem nül szemmihez.

Ekkor a bácsi haragos képpel fordult
Tömzsikéhez:

— Te vetted el a gyöngysort és a
képet? Add elő!

Tömzsike ijedten ugrott fel az asz-
tal mellől.

— Én? Kedves bácsikám, én most
nem is láttam.

— Ne tagadd! Nálad van, add elő
rögtön! kiáltá a bácsi fenyegető hangon.

— Oh, bácsikám, csak nem hiszi
hogyan elloptam! Igazán nem is voltam ott.

(Folytatása következik.)

NAGYMAMA TÁSKÁJA.

(Képpel a czimlapon.)

»ISTEN hozta nagymamácska!

Mit hozott a táskájába

A három kis unokának:

Nekem, Ilon s Juliskának?»

»Neked: összerakó képet,

Ilonkának: könyvet szépet,

Juliskának: fodros Dorkát,

Mindnyájatoknak: czukorkát!«

TESTVÉRI ÁLDOZAT.

— Kicsi beszélyke. —

ARGHA Jankó, ho-
va oly sietve?

Egy nyájas ké-
pü uri asszony kér-
dezte egy csöp-
pecske vitéztől, a
ki még abban is
különbözött a nagy
vitéztől, hogy nem
volt sarkantyus
csizmája, hanem
csak olyan szok-

nyás ruhája, melyben akár leánynak is néz-
hették volna. Pedig hát Wargha Jankó
igazi kis vitéz fiu volt, mert hiszen külön-
ben hogy is lehetett volna lova meg os-
tora?

Az igaz, hogy ez a ló nem olyan ló
volt, hogy vitte volna a gazdáját, hanem
a kis gazdának kellett vinni a lovat. Mert
hát csak fából volt s valamikor szépen be
is mázolták, de biz'a festék már egy kicsit
lekopott róla.

— Hol jársz ilyen messze a háztól
a lovacskával és ostorral? kérdé újra a
nyájas uri asszony.

— Megyek a vásárra.

Csakugyan, vásár volt amott tul a
városka másik végén.

— Vásárra mégy? És ugyan minek?

— Eladom a lovacskámat.

— Ejnye, hát már nem szereted azt
a szép lovacskát?

Jankó szemei könybe lábadtak. De
azért vitézül tartotta magát.

— Oh, nagyon szeretem, de eladom;
sok, sok pénzre van szükségem.

— Igazán? Az már baj, mert tudod-e
fiacskám, én azt hiszem, hogy ezt a lovac-
skádat ott a vásáron meg nem veszik.

— Oh persze! Miért nem?

— Mert ott csak valóságos eleven lovat vesznek.

Erre Jankó nem gondolt, de most hogy hallotta, kicsike létére is megértette. És mikor megértette, egyszerre csak sirva fakadt.

— No no, mit sírsz? Hát olyan nagyon szeretted volna eladni? És ugyan miért?

Már ennek a magyarázata egy kicsit nehéz volt. Hanem lassan-lassan mégis kisért, hogy a Jankó testvérkéje otthon betegen fekszik s az orvos mindenféle orvosságot, jó ételt rendelt s szegény özvegy anyjok azt mondta, hogy nem tudja, mikép szerezze meg, mert már minden eladható holmiját eladta. A kis Jankó ezt hallotta és olyan formát gondolt, hogy az ő kedves lovacskája sokat ér, eladja drágán, hoz sok, nagyon sok pénzt és akkor vesznek beteg testvérkéjének orvosságot, meggyógyul és minden jó lesz.

A gazdag uri asszony, mikor ezt hallotta, meghatottan nézett a kis fiura. magában pedig ilyet gondolt:

— Hallottam egyszer, hogy az a szegény asszony rossz állapotban van, de nem gondoltam, hogy ennyire szükölködik.

Szinte haragszom magamra, hogy utoljára nem jártam.

Aztán Jankóhoz szólt:

— Tudod mit Jankó? Megveszem én a lovacskádat. Hogy adod?

Jankó nagyot gondolkozott. Nem volt egészen tisztában, milyen pénzek vannak. Ő még csak a krajezárt ismerte. Hanem sokat akart mondani.

— Hát... hát oda adom három krajezárért.

— Jól van, itt a három krajezár, add oda a mamádnak. Most már ne félj, lesz minden, ami csak kell a testvérkédnak.

Volt is, mert még ugyan e napon ott járt a jó uri asszony Jankóéknál és aztán naponként hozott egy inas mindenféle jó ételt, a milyen a betegnek való. Meg is gyógyult a beteg testvérke. És a mely napon fölkelt az ágyból, a kis Jankó egy csomagot kapott, abban pedig nagy csodálkozására és örömeire az ő lovacskája és ostora volt. Az inas pedig, a ki hozta, így szólt:

— Ezt jutalmul vissza kapja a jószívű kis fiu, a ki kész volt egyetlen kedvenc játékát oda adni testvére javára s ezzel meg is mentette.

B Ú C S U.

*STEN veled Ferikém,
Már most haza megyek én,
Ütök a vasútra.
Gizikémet ölelem,
Duczkónak azt üzenem:
Ne essék a kútba.*

*A néninek, bácsinak
Vidd jó kívánságimat; —
Nagy volt boldogságom!
Harmadikat esengetnek —
Isten, Isten veletek,
A jó Ég megáldjon!*

SZÓREJTVÉNY.

*Van 5 i, 3 k, 1 t, 1
á, 3 s, 1 y, 1 b, 2 a, 3
n, 1 e, 1 r, 1 ó, 2 z.*

Ezen betűk úgy helyezendők el, hogy a középső vízszintes és függélyes sorok egy dicső magyar hős nevét adják. Az első és utolsó sort egy-egy betű képezi; a második fájdalmas állapotot jelent; a harmadik nagy értékek rejtekhelye; a negyedik a már említett hős nevét adja; az ötödik a virágok királynőjét, és a hatodik a nap egy részét.

MAJOM BOSZU.

(Képekkel a 360—361. lapokon.)

MINDNYÁJAN tudjuk azt, hogy az állatok tudnak szeretni, hízelegni, és tudnak haragudni is. De tudnak megfontolva boszut is állani, mint akármelyik furfangos, boszuvágyó ember.

Különösen érdekes példákat jegyeztek föl a természettudósok a majmokról.

Ezek a fúrge, vidám állatok nemcsak a legokosabbak és legügyesebbek az összes állatvilágban, hanem a legharagosabbak is tudnak lenni és ravaszul kiesztel módon állanak boszut azon, a kire megharagudtak.

Egy természettudósnak volt egy majma, melyet eleinte, míg külön házikója elkészült, a házőrző eb helyén kvártélyozott el. Ez nem volt valami fényes palota, mindössze is egy felfordított láda, de majmunk meg volt vele elégedve, legföljebb az boszantotta, hogy oda volt láncsolva és nem mehetett tovább, mint a láda tetejére. Ebbe is beletörődött volna, csak hogy mindjárt kezdetben ellensége támadt, még pedig senki más, mint a kutya. Ezt nem is lehetett csodálni, mert a kutya boszankodott, hogy az ő régi lakását más foglalta el. Nem akarta átengedni s mikor egyszer a majom fent ült a láda tetején, a kutya hirtelen beugrott a régi lakásába s onnan vicsorgatta a fogát.

Most már a majom is dühös lett, de nem mert egyenesen belekötni a kutyaába, mert látta, hogy ennek veszedelmes fogai vannak. Sokáig csak fenyegették egymást (Lásd a képet a 360. lapon.) és a kutya bizonyosan már kárörvendve azt gondolta, hogy ő a győztes. De ebben csalódott. A majom addig-addig törte a fejét, míg módját lelta, hogy elűzze ellenségét. Egy seprő volt oda támasztva, ezt a majom megkaparította s mikor egyszer a kutya eléggé kilépett, a seprő hirtelen nagy erővel a nyakába csapott, úgy hogy a kutya

ijedten és sivalkodva menekült. (Lásd a képet a 361. lapon.) Nem is mert többé viszatérni, bizonyosnak hívén, hogy az a majom épen úgy tud a bottal bánni, mint a gazdája, a botot pedig nem szerette. S a majom azután békében bírta a lakását.

Egy állatseregletben még furcsább példája történt a majom boszujának. Három kisebb fajta majom volt egy rókával össze zárva egy nagy ketreczben. Történt egyszer, hogy a róka rosz kedvében kissé megmarta az egyik majmocskát. Ez keserves sivitással menekült társaihoz és mutatta nekik sebes kezét, aztán egy kis ideig mind a hárman együtt sikongattak, majd pedig megindultak a róka felé. De az óvatos róka látta ezt és menekült. A ketrecz sarkába külön kis házikója volt a rókának, oda bujt be, a keskeny ajtón kidugva és fogait fenyegetően vicsorgatva. A majmok nem is merték szemtől szembe megtámadni, de a róka mégis csalódott, ha azt hitte, hogy bátorságban van. A házikója tetején jókora nyílás tátongott s egyszerre csak az egyik majom fölugrott oda, míg a másik kettő lent szemben foglalt állást. És mi történt?

Az a majom, mely ott fönt volt, lenyult a nyíláson és tépte-karmolta a rókát. Ez dühösen morgott, de nem mert hátra fordulni és odakapni a támadó keze után, mert tudta, hogy mihelyt elfordítja a fejét, a másik kettő onnan előlről rohanja meg. Jó ideig tűrte tehát a kínzást, de végre akkorát czibált rajta a gonosz majom, hogy a róka meg nem állhatta többé, hanem megfordult és fogaival oda kapott a majom keze felé. De abban a pillanatban, a mint megfordult és hosszú lompos farka kinyult a házikó ajtaján, a lent leselkedő két majom villámgyorsan megkapta és kihuzta. A rókának pedig nem volt ideje, hogy újabb támadói ellen forduljon, mert ugyan e pillanatban a harmadik majom a házikó tetejéről ugrott a róka hátára, egész erejéből pofozta, marta,

ugy hogy a boldogtalan róka azt sem tudta, merre kapkodjon. Egyszerre aztán a majmok, mint valami parancs szóra, mind a hárman egyszerre eleresztették áldozatukat és egy szempillantás alatt fönt termettek a ketrecz rostélyai tetején, a hol a róka nem bánthatta őket. Onnan vigyorgva néztek le, mintha azt mondták volna:

— Úgy-e kikaptál? Így jársz más-kor is, ha bántani mersz közülünk valakit.

Annyi bizonyos, hogy a róka ezután roppantul ovakodott a sokkal gyöngébb majmocskáktól. Nem állt utjokba, nem viaskodott velök s megelégette azt az egy leczkét, melyből megtanulta, hogy a majom igen furfangosan tud boszút állani.

REST PARIPA.

(Képpel a 357. lapon)

SZÁVA kutyám fel van kantározva,
El is megyek háboruba rajta,
Repülj kutyám szikrázzék... hóha hó...
Hiszen nincsen a lábodon patkó.

*De legalább talpra állnál Száva,
Nyargalásznál velem a szobába'.
Vagyha nem nyargalvást, hát baktatva.
Ezt se? Látszik, nagyon jól vagy lakva.*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXIII. köt. 21-dik számában közölt szövegrévny megfejtése:

Akármiacsoda.

Helyesen fejtették meg: Sukovskí Szeréna, Peck Irma, Berger Ernő és István, Schmidl Irma és Etel, Magassy Dénes, Uferbach Gizella, Rottár Mariska, Millig Ilonka és Gyula, Paul Ilonka. Jellinek Serafine (hiányosan), Boleman Ede, Polgár Jenő, Markovics István, Rózsa Ilonka, Náday Andor és Pista, Kohn Regina és Lujza, Pollner Zoltán, Weisz Béla és Kornél, Lithvay Juliska, Weitzendörfer Ilma, Bakos Irén, Kommer Pista, Geduly Vilma, Váczy Margit, Hesser Teréz, Göbl György, Kertész Ilonka, Debreczeni Etelka, Seligmann Aranka, Hönig Szidi és Lajos, Gerber Lajos (kinek az írása? F. b.), Redlich Ella és Kornél, Meiszter testvérek, Engelmann Szidi és Olga,

Weiss Dezső, Tausig Hugo (hiányosan), Thuróczy Mariska, Krocsák Mariska, Margalit T. és Jenő, Boskovics Anna és Vilmos, Pollner Zoltán, Molnár Emma, Bukovinszky Le. Ádám Aranka, Moser Anna és Elza, Vajda I. Veidinger Irma, Unger Leóna, Keczer Stefánia, Mechor Gyula, Braun és Deckner testvérek, Steiner Hedvig, Neu Géza, Holzer Lajos, Markovits Manó, Zverina Erzsike, Macher Margit, Tisza Lajos, Kohn Julcsa, Zsiros Margit, Ullmann Lina és Ernestine, Erdélyi Elza és Olga, b. Lekow Ida és Hedvig, Mauthner Lenke, Nyáry Margit, ifj. Meczner József, Szapáry Emi, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Pap Jenny és Béla, Svastics Flóra, Kohn Gizella és Gábor, Kaprinay Gizella, Frater Irma, Kúszler Gizella, Plávenszky Margit és Giza, Buzáth Mariska, Benedek János, Hofmann Géza, Donáth Dezső, Pirnitzer Jenő, Ascher testvérek, Baranyay Gizella.

*

A »KIS LAP« XXXIII. köt. 21-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Óramutató.

Helyesen fejtették meg: Kelemen Blanka és Róza, Máday Andor és Pista, Rózsa Ilonka, Polgár Jenő (részben), Boleman Ede, Paul Ilonka (részben), Rottár Mariska, Millig Ilonka és Gyula, Uferbach Gizella, Hanák Henrik, Sulkovskí Szeréna, Peck Irma, Magassy Dénes (részben), Schüller Olga (kinek az írása? Ha valóban saját kezű írása, nagy dicséretet érdemel. F. b.), Pollner Zoltán, Weisz Béla és Kornél, Lithvay Juliska (hiányosan), Weitzendörfer Ilona (részben), Bakos Irén és Kommer Pista (hiányosan), Geduly Vilma, ujszóveí m. iskola növendékei, Váczy Margit, Hesser Teréz, Göbl György (részben), Kertész Ilonka (hiányosan), Debreczeni Aranka, Hönig Szidi és Lajos, Gerber Lajos, Redlich Ella és Kornél, Engelmann Szidi és Olga, Weiss Dezső (hiányosan), Thuróczy Marika, Krocsák Mariska, Jamniczky Lajos, Boskovics Anna és Vilmos, Pollner Zoltán, (részben), Goldschmied Malvin (részben), Molnár Emma, Bukovinszky Lenke, Schlesinger Herbert (részben), Ádám Aranka (hiányosan), Fekete Zoltán (hiányosan), Moser Anna és Elza (hiányosan), Unger Leóna, Keczer Stefánia, Steiner Hedvig, Braun és Deckner testvérek, Mechor Gyula, Neu Géza, Holzer Lajos, Markovits Manó, Wagner Lujza, Tisza Lajos (részben), Kohn Julcsa, Zsiros Margit, Ullmann Lina és Ernestine (részben), Erdélyi Elza és Olga, b. Lekow Ida és Hedvig, Kamermayer Aladár (részben), Mauthner Lenke (részben), ifj. Meczner József (részben), Szapáry Emi (hiányosan), Svastics Flóra, Kohn Gizella és Gábor, Kaprinay Gizella,

m EL
edek
ben
h

A
számál

F
Andor
Schüller
és Etel,
zendörf
Kertész
írása?
Jamnic
kovics
schmie
Lenke,
Moler
Erzsike
git, Er
vig, Lá
Flóra,
zella,
csak M
Pláven
Bened

Lo
ké

ki
hó
du
sé

hogy
levél
nem
Hog
De,

m Elza és Gyula (részben), Kűszler Gizella, edek János, Buzáth Mariska, Hofmon Géza, (ben), Plávénzky Margit és Giza (hiányosan), h Dezső.

A »KIS LAP« XXXIII. köt. 21-dik számában közölt rejtett szó megfejtése:

Apafi Mihály.

Helyesen fejtették meg: Máday Andor és Pista, Rózsa Ilonka, Paul Ilonka, Schüller Olga, Uferbach Gizella, Schmidl Irma és Etel, Magassy Dénes, Lithvay Juliska, Weitzendörfer Ilona, Geduly Vilma, Heffer Teréz, Kertész Ilonka, Hönig Sziidi és Lenke (kinek az írása? F. b.), Gerber Lajos, Thuróczy Mariska, Janniczky Lajos, Margalit Tilda és Jenő, Boskovics Anna és Vilmos, Pollner Zoltán, Goldschmied Malvin, Molnár Emma, Bukovinszky Lenke, Schlesinger Herbert, Ádám Aranka, Moler Anna és Elza, Markovits Manó, Zverina Erzsike, Tisza Lajos, Kohn Julesa, Zsiros Margit, Erdélyi Elza és Olga, b. Lekow Ida és Hedvig, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Svastics Flóra, Kohn Gizella és Gábor, Kaprinay Gizella, Fráter Irma, John Elza és Gyula, Krocák Mariska, Kűszler Gizella, Hofmann Géza, Plávénzky Margit és Giza, Buzath Mariska, Benedek János.

G Y Á S Z.

Alig temette el a seregélyesi »Kis Lap«-egyesület egy tagtársát, már ismét két halottja van. Ezek:

DECKNER IGNÁCZ

és

STEINER TIVADAR

kik 6 éves korukban hunytak el nov. hó 18-án. Öszinte részvétellel osztozkodunk a hű kis társak fájdalmas veszteségében.

Nyugodjanak békén!

Forgó bácsi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Legitj. Dániel Gábor. Irásod mutatja, hogy a te emberségedből telnek már egy teljes levélke, s nem szorulsz rá a segítségre. Erzésed nemessége dicséretet érdemel. — Ronay Deli. Hogy a Deli fiu vagy leánynév-e, nem tudom. De, hogy a hordozója derék gyermek: bizo-

nyos. Felgyógyulásodon annál inkább örvendek. — Weiss Dezső. Első levélnek oly apró legénytől, aki még csak 6 éves sincsen, valóban dicséretes munka. Annak a közlése akkor napra, amikorra kéred: alig lesz kivihető, bár igyekezem rajta. De ha épen színi-előadással akarjátok megülni azt a napot: ott van az Eggenberger (Hofmann és Molnár, Ferencziék-tere) kiadásában megjelent »Forgó bácsi színháza«, a melynek darabjaiból bőven válogathatsz. — Csizmamia Károly. Ha mostanában a fővárosba jössz, már javában látod közlekedni a villamos-vasutat. Magyarórázatába azonban nem bocsátkozhatom; ha egyötök-másótok tud is már valamit az elektromosságról, de kis hlvéim legnagyobb száma előtt ismeretlen dolog még, és nem is a »Kis Lap« feladata megismertetni azt. — Több levélről a jövő számban.

Jótekonyság.

Az éhező gyermeknek: Szapári Emi 1 frt., Beck Irén és Nándor 1 frt., Deutsch Frida 1 frt., ifj. Meczner József 2 frt., Dessewffy Ilona és Camilla 2 frt., Villecz Erna 1 frt., Maderspach Juliska és Janka 2 frt., Simon Margit, Jolán és Jenny 2 frt., Vörös Margitka és Sándorka 1 frt., Steiner Boriska és Jancsi 2 frt., Popper Ida 2 frt., Hofmann Giza és Ilona 1 frt., Wagner Lujza 1 frt., Weisz Béla és Kornél 1 frt., Lekow Ioa és Hedvig 1 frt. 50 kr., Mayer Hedvig és Lajos 2 frt.

E kegyes adományok a »Pester Lloyd« című napi lapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.

Kis Értesítő.

Kezdődik az olvasni szerető gyermekek karácsonyi vásárja. E téli fecskék elseje a Pósa Lajos »Négy mese« című verses könyve, melyhez vidám színezetű képek vannak mellékelve. A mesék címe: 1. A három arany halacska, 2. A kis gidó. 3. Egérgyűlés. 4. A tizenkét fekete varjú. Ez az utolsó szép mese maga is megérdemli, hogy a könyvet — szüleitek vagy bármely szerető rokontok jószágából — megszerezzétek. Megrendelhető minden könyvkereskedésben. Ára 1 frt 20 kr. (Kiadta Engel Adolf Szegeden.)

Karácsonyi és ujévi ajándéknak alkalmas Ifjusági iratok.

Az ATHENAEUM könyvkiadóhivatalában (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz.) s általa minden hiteles könyvárusnál kaphatók:

Hoffmann Ferencz közkedvességü ifjusági iratai:

A tengeren túl.	A munka jutalma.
Vidor Ferkó.	A szenvedések iskolája.
A milliomos.	A testvérek.
Bűnhődés.	Anyai szeretet.
A becsület utja.	Az életbiztosítás.
A milyen az ur, olyan a szolgálója.	Az igazság napfényre jó.
A szokás hatalma.	Az Inka kincse.
Tiszteld atyádat és anyádat.	Egy fedél alatt.
A becsületszó.	Egy levél a Szentírásból.
A helgolandí fiu.	Hűség és álnokság.
A hű szív.	Ki mint vet, úgy arat.
A jó tett ismeghozza kamatjait.	Királyfi.
A két hű barát.	Loango.
A magas északon.	Mylord Cat.
A megtért.	Próbák.
	Szegény és gazdag.

Ára egy-egy kemény táblába kötött s négy csinos képpel ellátott kötetkének 50 kr.

Hoffmann Ferencz. A tarka könyv. Százötven erkölcsi elbeszélés. Kis gyermekek számára. A 4-ik német kiadás után magyaritá egy gyermek-barát. 3-ik javított kiadás. *Nyolcz színes képpel. Kemény táblába kötve* 1 frt 80 kr.

Barthélemy. Az ifju Anacharsis utazása Görögországban. Barthélemy után a magyar ifjuság számára szerkeszté Hanthó Lajos. Színes kemény kötésben s több fametszetű képpel 1 frt 80 kr.

Ifjusági emléklapok. (Költemények, színmű és elbeszélések egy képpel.) Gyűjtötte *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

Kingsley Károly. A hősök. Görög tündérmesék. Angolból Pulszky Ágost. Egy könyomatu czimképpel. Diszkötésben vörös angol-vászonban. aranyzegéllyel 2 frt 50 kr.

Remellay Gusztáv. Fény és Boru. Tört. elbeszélések az ifjuság részére. Két könyomatu képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

— Szent László király, történeti elbeszélés az ifjuság számára. Két képpel. Színes kemény táblába kötve. 1 frt 80 kr.

A „KIS LAP” némely évfolyamainak csinos kemény kötésben egyenkint 3 frt.

Schmid Kristóf általánosn elterjedt Ifjusági iratai:

A piros tojások.	Thalheim Etelka.
Mathild és Vilma.	A virágkedvelők.
A virágkosárka.	Klára. — A rózsató.
Eichenfels Henrik.	Timót és Philemon.
Tanulságos beszélők.	Nándor. — A Wolfsbühl melletti kápolna.
Tannenburgi Róza.	Jozafát, királyfi.
Eustachius.	A piros és fehér rózsák.
A jó Fridolin és a gonosz Detrik.	A vadon virágai. — Lajos.
A jó Örzse.	Schmid Kristóf életrajza. — Színjátékok.
A báránka.	
Paulina.	

Ára egy-egy csinos vörös vászonba kötött és egy képpel ellátott kötetnek 70 kr.

Martin M. A természet három országa. A magyar ifjuság számára átdolgozta dr. Dulácska. 262 színes ábrával s fametszettel. Színes táblába kötve 2 frt 50 kr.

Ney F. Gyermekek könyve. Képekkel. Második bővített kiadás. Kemény diszkötésben. 30 színezett képpel s egy kőrajzzal 1 frt 70 kr.

Marryat kapitány. Rüstig Zsigmond, a brémai kormányos. Uj Robinson, a magyar ifjuság számára fordítá dr. Dulácska Géza. 94 képpel. Kemény táblába kötve 2 frt.

Svanton-Belloc Luiza. Pierre és Pierette, a kis kéményseprők, vagy a csavargó élet vesztélyei. A franczia Akadémia által koszoruzott pályamű. Az ötödik kiadás után fordította Sárkány J. F. Egy színezett képpel. Kemény táblába kötve 50 kr.

Történeti képes A, B, C. A magyar történet jelesebb királyai, vezérei s államférfiainak színezett alakjaival A, B, C. rendben. Kis honfiak és kis honleányok számára. Irtá a Jókedyü bácsi. A képeket rajzolta Szemlér Mihály tanár. Színes kemény táblába kötve 60 kr.

Virágcsokor. (Vigjáték, költemények és elbeszélések, egy képpel.) Emlékül jó gyermekeknek gyűjtötte *Fűssy Tamás*. Színes táblába kötve 1 frt.

számos szép képpel diszitett kötetek 3 frt.